

MARNO JÁNOS

Bújócska

az Egyenlőség utcai lányoknak

A kerítés bedőlt, rá mindjárt a gyepre,
hol vagytok, ti vastagajkú lányok,
hol lapultok éppen, az Istenért, merre?

S honnan látni rátok, ha rám tör az este,
és esni kezd az éjjel, szótlanul,
hidegen, mint annyiszor, szűrős szemekbe,

mintha egy borosta fentről megeredne -
alvásról sem lehet szó idelelni,
hiába veszekszik magával az elme.

Szóljatok rám, vastagajkú lányok,
mit tegyek értetek, amit más nem tenne,
s hol vágjam el torkomat, ha hánnyok!

Nézem, hogy poshad a meggy a fánkon,
megszívta magát, mint poloskánk az éjjel,
szökne a vér e rossz arcú tájból;

A kerítés bedőlt, a gyep halott,
meggy helyett szedjétek a lábatok innen,
s kapjátok ölbe sápadt fiatalok.

Ejtve

Mire anyám száz lesz, én már nem vagyok,
s mivel ő már rég nincs, bárhol
meglapulhatok. Pulzusomra
érzékeny a pók, felfüggeszti
hálója szövését, feltéve, hogy hálából
én is elhagyom magam. A súlyomra
legyint, levegőnek néz, ha úgy fordul a szél,
utánam ered, ejtve bűnök terhét
a nagy vizek felett. S én hajlottan, mint
a vének, fordulok hátra, régi tornácunk
felé, ráismerek a szomszéd kertben
szemem sarkából a két jegenyére,
s köztük a tengerszínű égre, miszerint
korán reggel lehet, s anyám szürke
hajára a gangon, mely a halántékán
letapadva mered középpütt az égnek.

Kollapszus a kínainál

Lopva nézi madárfejünket a séf,
a Mészáros utcai kínai;
a feleségem mindentől védelmez,
egy pohár csapvízért int a pult felé,
a séf bólint és nyomban ereszt neki;
meg fogok halni, hajtogatom, hál'-
isten a feleségemen kívül ezt
nem hallja senki. Aztán sikerül
mégis valahogy felemelkedni,
feleségem takarásában szert
tennem egy emberibb tartásra, s így
farolhatunk is lassan ki a boltból,
s az úttesten már semmisség átkelni.

A politika

Anyám medencéje még megvan elvben
a földben, de mi lesz vele, ha utána
halok én is, hogy elmulasztottam
előre rendelkezni a tetememmel.
Nem járok ki hozzá a temetőbe,
mely még kisfiú koromnál fogva benne
a tenyeremben, még a lyukas vödör
s a szintoly lyukas öntözőkanna
fogantyúja is elevenen nyúzza
a kezemnél fogva a felkaromat
egész a csontig, és kiszámíthatatlan,
mikor lángol fel a fájdalom s mikor
húzódik vissza a hüvelyébe. És
emiatt persze a politikára
már nem is marad figyelmem. Pedig
rajta múlik, hogy hova vetődik végül
a hullám, anyám medencéjéhez alig-
ha közel, mivel azt a közelséget már
lefoglalta a húgom, apám s a nővérem.
Marad tehát a politika meg a pénz.
Meg talán az erdő, mely vadat és nyomot
idővel összeőröl a szájában, és elnyel.

Marno János: 1949-ben születtem Budán, másfél éves korom-
ban kitelepítettek, húsz év múlva kerültem vissza a fővárosba.
Filozófiát szerettem volna tanulni, ám a felvételirol a szó szoros
értelmében kirúgtak, ezután alkalmi munkákból éltem, és köz-
ben írtam, írtam, szakadatlanul. Csakhogy egyszer mindennek
vége szakad.